

samt undvika tvister med grannarna, arbeta och odla så mycket ni förmå. Följer ni mitt råd, är sannolikt, att ingen ofredar eder, ty då det af eder åberopade påbudet redan är många år gammalt och öfverheten icke gjort någon allvarligare tillämpning däraf, är icke troligt, att något göres åt saken, såvida ni själfva icke gifva anledning därtill. Det finnes ju ock en lag* som säger, att åverkan på skogarna skall afdomas af domstolen, och det står så väl eder som andra landets inbyggare fritt att vädja till högsta domstolen. Gån därför hem till edra skogar vid godt mod, lefven i arbete och frid, och anmanen edra stamförvanter att göra detsamma. Jag är förvissad om att intet ondt då vederfares eder.»**

Sedan grefven slutat sitt tal till finnarna stodo de tysta och stilla utan att veta, om de borde säga något vidare eller aflägsna sig. Ur sitt bryderi befriades de af Lukas, som helt käckt sade till grefven:

»Hör, grefven, det här förstår jag icke. Kung Karl har ju bedt finnarna komma hit och gifvit dem bref på att få bo här, och nu vill ni jaga bort dem. Hur kan detta gå för sig? Det duger icke! Grefven måste åtminstone gifva de här karlarne sedel på att de få gå fria hvart de vilja. De äro bror mins och mina vänner och redliga karlar. Icke skola de jagas och ofredas; det kan väl icke grefven vilja.»

Grefven, som leende afhört Lukas' fria språk, sade skratande, att då de stode under beskydd af den manhaftige

* Skogsordningen af den 22 mars 1647.

** Efter denna tid tillämpades den samtidigt utkomna skogslagen så väl på finnar som svenskar, och påbudet om finnarnas utrotande samt torpens ödeläggande synes man ha glömt, liksom för öfrigt hela finnstammens tillvaro. Det gick mer än ett sekel om innan finnarnas sak kom på tal, och då af en man (K. A. Gottlund) hvars namn sent skall försvinna bland finnskogarnas befolkning.

Visserligen förbjöd den nya skogsordningen allt svedjande så väl för finnar som svenskar, men man kan antaga, att lagen icke särdeles strängt öfvervakades, eller ens kunde öfvervakas, hvad finnarna angick, samt att då svenskarna knappast kunde undvara sina svedjefall, svedjandet, ehuru möjligen något inskränkt, pågick utan att hvarken finnar eller svenskar anklagade hvarandra.